

V Izajášově knize je tenhle výkřik: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil.“
Izajášovo proctví 25:9

V příběhu z jeruzalémského chrámu se píše o malém Ježíši v Simeonově náručí, o Marii a Josefovi a také o jakési ženě: „Žila tu i prorokyně Anna, dcera Fanuelova, z pokolení Ašerova. Byla již pokročilého věku; když se jako dívka provdala, žila se svým mužem sedm let a pak byla vdovou až do svého osmdesátého čtvrtého roku. Nevycházela z chrámu, ale dnem i nocí sloužila Bohu posty i modlitbami. A v tu chvíli k nim přistoupila, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma.“
Lukášovo evangelium 2:36-38

Ten, kterého jsme čekali

Na druhou neděli adventní vám čtu texty, které mohou být základem o třech tvrzeních této doby:
a) Jasně! To je ten, kterého jsme čekali... b) Pomiň, to je nějaký omyl... To je někdo jiný, než ten, kterého jsme čekali c) Wow! Tak něco takového jsme ani náhodou nečekali!

Jestli se nějak dá charakterizovat život víry našich starších bratří židů, tak je to čekání. A úplně stejně je to s námi, mladšími bratřími a sestrami. S křesťany. Jsme čekajícími lidmi. Jistou měrou tato tvrzení platí i o běžných lidech kolem nás. Pořád ještě něco čekáme. Jedno z obnovných hnutí poslední doby si dalo do znaku přesýpací hodiny. Čekáme. A teď ta tři tvrzení o tom čekání.

1. **To je ten, kterého jsme čekali. Přesně tak přišel, jak jsme čekali.** První poznámka k výkřiku spokojenost: Lidé potřebují naplněná očekávání, je to správné a dobré, když se jejich očekávání naplňuje. Je to podstata dobré správy věcí veřejných. Každý z nás, kdo za něco odpovídá, musí myslet na to, že lidská očekávání je třeba naplnit. Je nutné porozumět očekáváním a nějakou měrou je naplnit. Alespoň zčásti a postupně je s těmi svými svěřenými lidmi naplňovat. Proto se modlíme za politiky.

Jak tak stárneme, ztrácíme zrak, sluch, myšlenky, někdy se neumíme zastavit, protože vedeme stále svou - jdeme za jedním cílem. Zrajeme pro naplnění očekávání. Neměli bychom se propadat do beznaděje a do podceňování, balit život a nechávat jej na ty mladé. Ne, žijeme vstříc našim očekáváním! To je obsah naší víry. A je dobře, když se ty nejpodstatnější věci naplní - alespoň ve stáří.

Vypráví se o prorokyni Anně, která léta žila v jeruzalémském chrámě, že měla stále živý mailing list či telefonní seznam na ty, kteří čekali vykoupení Jeruzaléma. Jistě: Asi si to vykoupení Jeruzaléma představoval každý trochu jinak, ale Anna, když se přitočila k Simeonovi, jenž v náručí choval malého Ježíše a žehnal jemu i jeho rodičům **“děkovala Bohu... a hned o tom dítěti říkala všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma...”** Ostatně i ten její kolega Simeon patřil k lidem očekávání: Jeho charakteristika zní: **“Byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním.”** (Lukášovo evangelium 2:38 a 2:25)

2. **Promiň! To je ale někdo jiný, než ten, kterého jsme čekali!** My jsme jej čekali jinak. První poznámka k tomuto výkřiku. Nenaplňuje to přesně naše představy. Odpovídám: „Já to naprosto chápu!“ I takový velikán víry, jako byl Jan Křtitel, zaváhal. Poslal svoje učedníky s otázkou: **„Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?”** (Lukášovo evangelium 7:19) My jsme svojí praxí života zklamali na celé čáře... Jakápak spása! Zapomeňte. Ani svoboda, dobrý vzduch a nějaká schopnost bytí, to je taky na štíru... Ale také jsme prostě ta očekávání nemohli naplnit. Nejsme tu proto, abychom byli jako kolovrátek štěstí. To není a nebylo křesťanství.

V osmém století před Kristem byl v Judsku prorok Micheáš, který výrazně upozorňoval na bezpráví, zmatenost a svévoli Judejců své doby. Říká: **„Ačkoli obyvatelé Marótu čekali dobro, sestoupilo od Hospodina zlo k bráně Jeruzaléma.”** (Micheáš 1:12) Nahal Me-aroth je hořká země, rozeklané údolí kousek od hory Karmel. Lidé jeho doby konečně čekali dobrou verzi dějin, ale - nic pro ni nedělali. A ona nepřišla, naopak přišlo něco zlého od Hospodina.

Podobně sníme o dobrých věcech, které by se měly stát tak nějak samy, přestože jsme se

dobru léta vysmívali, ono by ale přesto nějak mělo přijít a my na něj vlastně máme nárok, Hospodin nám to dobré slíbil. A Pán Bůh nám dostatečně neodpovídá!

V evangeliu to Ježíš charakterizuje krátkými větami, když o tehdejších lidech a vlastně i o nás říká, že: „**Jsmo jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na sebe: ‚Hráli jsme vám, a vy jste netancovali; nařikali jsme, a vy jste neplakali.‘**“ A tu zvrácenou logiku vyjadřuje charakteristikou svého předchůdce a také tou svou: „**Přišel Jan Křtitel, nejedl chléb a nepil víno – a říkáte: ‚Je posedlý. Přišel Syn člověka, jí a pije – a říkáte: ‚Hle, milovník hodů a pitek, přítel celníků a hříšníků!‘**“ Na své názory máme právo, můžeme tlačit svou verzi, ale musíme nést také následky toho svého práva.

Ale má to i druhou stránku. Můžete si své cíle vymyslet, vybudit očekávání a řídit jím tenhle svět. Já vím, je to složité pochopit. Některá očekávání jsou uměla vyvolaná. Některé strachy jsou moderované, dotvářené. Dnešní vyznavači alternativních pravd tvrdí, že se naprosto jistě potvrzují jejich verze, jdou krok za krokem a všem dobrým očekáváním se smějí. Nejsou totiž tak sexy, jako ty jejich.

„Společnost je pak rozdělena na několik táborů, přičemž argumenty všech jsou vlastně podobné. A nakonec stejně věříme tomu, čemu chceme věřit.“ Čekáme to, co jsme chtěli čekat a hlásáme to přeposíláním. Pokud vám přijde zpráva: „Tohle by měli všichni lidé vědět: Rychle přeposílejte!“¹ zpozorněte a pozorně čtěte, hodně se ptejte a hlavně nic hned nepřeposílejte.

Proč si to myslím? V Ježíšově vyprávění je jeden člověk, který dostal jednu hřivnu, určitý obnos a skryl jej s přesvědčením - řekněme očekáváním - že pán, který mu hřivnu svěřil, je v podstatě „**tvrdý člověk, sklízí, kde nesel, a sbírá, kde nerozsypal.**“ Věděl dopředu, jaký je jeho nadřízený.

Když pak jeho Pán přišel, aby viděl, jak hospodařil, řekl mu ten služebník svoje přesvědčení založené na nesmyslech - rádoby odvážně - ještě jednou, přímo do očí. A dodal: „**Bál jsem se, a proto jsem šel a ukryl tvou hřivnu v zemi.**“ A vítězně sdělil světu a vesmíru: „**Tady máš to, co ti patří,** vezmi si to a dej mi pokoj.“ (Matoušovo evangelium 25)

Víte jak na to v tomhle příběhu o posledních dnech odpověděl Pán? Byl pro toho služebníka přesně takovým, jakého si jej vysnil ten služebník. Tvrdě jej potrestal. Dostal to, co čekal.

3. **Wow! Tak něco takového jsme ani náhodou nečekali!** No je to on! To není možné. Tato verze čekání je naplněním toho, oč jsme se báli požádat, nač jsme neměli dost síly a představitosti, chyběla nám síla čekat. Naplnilo se to, co jsme tak trochu vzdali, kde jsme se smířili s průměrem.

Je to vyvrcholení podobné setkání Josefa egyptského s bratřími v Egyptě. Místokrál a pasteveci, kteří se jej kdysi snažili zabít a celý život se snaží na tu událost zapomenout. On, Josef, egyptský místokrál, který v pláči říká: „To jsem já, Josef, mám vás rád...“ Je to i vzkříšený Ježíš, který se ukáže v neděli večer v místnosti, kde jsou učedníci pro strach uzavření před těmi, kteří zorganizovali Ježíšovu vraždu na kříži. Je to Jeruzalémský sbor, kterému Petr tluče na dveře přesto, že ještě před chvílí seděl v Herodově vězení, ze kterého téměř nikdo nevychází živý.

A máte jistě ještě nějaké svoje verze těchto naprosto překvapivých skutečností. Tohle nemělo být - a je to.

Je dobře, když se naplní naše očekávání. Když dojdeme tam, kam jsme chtěli. Když přijde ten, po němž toužíme. Ať je to zážitek vašich běžných dnů. Potřebujeme to. Na své verze skutečnosti máme právo. Přichází-li to, co jsme čekali jinak. Můžeme svoje představy prosazovat dále, ale

¹ Zdroj: <https://dvojka.rozhlas.cz/je-pravda-napsala-dokuserial-o-nacistech-na-mesici-chemtrails-i-vasem-vlastnim-8612674>

také je ještě možné každou svou představu upravit. A nakonec si spolu s vámi přeji, abychom byli překvapováni tím, co jsme ani náhodou nečekali! Překvapeni radostí.²

„Bůh naděje necht' vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.“ (Římanům 15:13)

Amen

² Jeden příklad z biblického textu: Když se vyjadřuje apoštol Pavel o makedonských křesťanech a jejich ochotě udělat charitativní sbírku, píše: „Překonali všechno naše očekávání: dali sami sebe předně Pánu a z vůle Boží také nám.“ (2. Korintským 8:1-5)

Naše očekávání a jeho kvalita je učebnicí pro druhé. To není jen soukromá záležitost. Jinde apoštol popisuje veřejné mínění v Tesalonice takhle: „Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému a očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu.“ (1. Tesalonickým 1:10)